

ikke bliver sat et tidligt Morgentog i Gang, med anden Befordring, Cykle, eller hvad det nu kan være, tager enten til København eller andetsteds hen, og altsaa skulle passere Ledet, ofte maa vente i 15—30 Minutter, før de kunne komme over, fordi Ledet lukkes saa længe, før Togene komme. Naar man regner med alle de Tog, der passere her, kommer man til det Resultat, at det i Virkeligheden er lukket Størstedelen af Dagen. Det burde passes af en, som udelukkende havde med dette at gøre og ikke af en Mand, der skal være 3—400 Alen derfra og passe en anden Gerning. Men ikke nok hermed. Rangeringen af Banevognene foregaar saa langt ned over denne Overgang, at naar Ledet ikke er lukket, spærre Vognene den. Det er en Gene baade for gaaende og kørende.

Aktieselskabet „Tøffelmagerens Skæreri“ betalte alene i Fragt til Statsbanerne i 1903—04 6,100 Kr. Det er dog ikke saa ganske lidt for saadan en Virksomhed dernede. Men dette Selskab maa benytte et Køretøj daglig mere end nødvendigt, alene for den Uorden, der er ved dette Overgangsled; og det er ikke saa ganske lille en Bekostning udover den store Afgift i Fragt. Naar man hører om de Ulemper, der finde Sted, saavel paa selve Banestationen som ved Overgangsledet, er det ganske naturligt, at der, efter at man havde faaet et saadant Afslag paa Ønskerne i Andragendet, er betydelig mere Utilfredshed derude. Man kan dog ikke overfor en By, der ligger saa nær Hovedstaden, tage saa ringe Hensyn, som man her gør. Den nuværende Stationsbygning er hverken praktisk eller nogen Pryd for Byen. Den er bygget 1847 og ligner et almindelig stort Arbejdsskur paa en Arbejdsplads. For andre Byers Vedkommende i Københavns Nærhed har man dog søgt at forskønne det første Indtryk, man faar af Byen. Det er ikke Arbejdere alene, der bo dernede, og der kommer mange Turister dertil, og Ejerne have store Arealer op til Byen, og de mene, at det vil være ret vanskeligt for dem at faa solgt disse Jorder eller faa dem bebyggede med Beboelseshuse eller Fabrikker, hvortil Byen egner sig udmærket, saa længe disse Baneforhold ere til Stede. Der er ingen, der nu har stor Lyst til at købe Jord dernede. Naar jeg taler om Banestationen — det gamle Træskur, andet er det i Virkeligheden ikke —, saa er den alt for lille i Forhold til den Mængde rejsende, der komme der. I Vestibulen, hvor Billetterne købes, har man ogsaa

Postekspedition. Der er Tider paa Dagen, hvor 8—9 Postbude skulle ekspederes samtidig med, at der skal sælges Billetter, og de rejsendes Gods skal ekspederes. Alt dette foregaar i et ganske lille Rum. Naar nu ved Togafgang de smaa Ventesale ere overfyldte — og i daarligt Vejr er dette jo ganske naturligt, da der ikke er andre Steder for Folk at opholde sig —, kan man tænke sig, hvilket Virvar der bliver, naar en rejsende i sidste Øjeblik skal købe Billet. Han kan maaske ikke en Gang faa den. Det har vist sig, at det er ret ubehageligt at staa i Uddampningen fra vaade Klæder i saadan et Stykke Rum, der ikke rummer mere end højst en Snes Personer. Dersom der var nogen god Villie til Stede, vilde det vistnok ikke være vanskeligt at forandre disse Forhold. Der er, saa vidt jeg ved, købt 2 a 2½ Td. Land op til Banen, som er beregnet til Udvidelse af Stationen. Dersom man paa dette Areal vilde bygge en ny Stationsbygning i den nødvendige Afstand fra Ledet, vilde man være fritaget for disse Ulemper, og der er rigelig Plads paa dette Stykke Jord til Rangeringen af Vogne. Men der gøres, som sagt, meget lidt for denne Bys Vedkommende. Kommer man fra Byen og skal ind paa Stationen i daarligt Vejr, er det et Morads, man vander i, selv paa det Stykke Jord, der tilhører Staten. Hvis det havde været paa en kommunal Vej, havde man ikke her i Salen noget at klage over, men dette er jo Statens. Der er et Morads, saa man ofte faar Pløret ind i Fodtøjet. Man kunde dog nok lægge lidt Grus paa og gøre lidt for de rejsende. Der er ikke megen Plads foran Stationen. Der ligger paa højre Side for Byen et stort indhegnet Stykke, hvor der er rejst store Stativer til Tæppebankning, og hvor Affald, Kvas og saadanne Ting lægges hen, saa det ofte ligner en Losseplads. Det er det første, Øjet møder, naar man kommer fra Byen og skal op til Stationen. Paa den modsatte Side er der et Stykke indhegnet i Lighed med en Have. Der er et skarpt Hjørne ud til Byen. Belysningen er ret daarlig, og Følgen deraf er, at Folk, der skulle ind paa Banegaarden, tørne mod dette Stakit og kunne komme til Skade. Disse Forandringer kunde man under de nuværende Forhold foretage, uden at det vilde dreje sig om ret store Udgifter. Jeg vil bede den højtærede Trafikminister om at tage dette under Overvejelse og gøre lidt for disse Mennesker, som dog vel nok regnes for almindelige civiliserede Folk.